

Els consells illencs ja són governs insulars

El Parlament de les Illes Balears, amb el vot en contra del PP, aprovà el passat dia 24 la Llei de Consells Insulars. La llei, amb matisos, aconhorta així la gran aspiració d'Unió Mallorquina.

Maria Antònia Munar, presidenta del Consell de Mallorca i d'Unió Mallorquina, el partit que ha impulsat la llei.

Finalment Maria Antònia Munar i UM han aconseguit el seu gran objectiu: la Llei de Consells Insulars ja és una realitat. Ara caldrà esperar a veure si el govern central recorre la llei davant el Tribunal Constitucional. Atès que així ho van advertir els portaveus del grup conservador balear, tot fa suposar que, efectivament, la llei serà recorreguda. Això implicaria que automàticament quedaria en suspens durant almenys sis mesos, però a la fi d'aquest termini podria entrar en vigor. Segons quan es produeixi el recurs, ben bé podria ser que la llei quedàs en suspens en vistes al proper pressupost i que no pogués entrar en vigor fins a l'estiu del 2000. Tot i entrar en vigor en aquell moment, quedaria a l'expectativa del que decidís finalment el Constitucional.

Qüestions tècnico-jurídiques al marge, el que és políticament rellevant és que UM, el partit presidit per Munar, ha aconseguit finalment que la seva llei s'aprovàs. Efectivament, la reivindicació d'una llei que convertís els consells

insulars en "els vertaders òrgans de govern de cada illa" és una vella aspiració d'UM. Gràcies als seus decisius tres diputats (de 59 que té el Parlament) els quals, sumats als 28 de l'esquerra (PSIB, PSM, EU i els Verds, així com el diputat formenterenc) van crear el Pacte de Progrés (31 diputats contra els 28 del PP) que va assumir la reivindicació d'UM com un dels eixos programàtics. Quinze mesos després de firmar-se el pacte progressista, la llei s'ha convertida en realitat. Però, què significa aquesta llei? Fins ara, els consells insulars no eren més que adaptacions a cada illa del que a la península són les diputacions. Ara, a més de tenir part de competències de règim local, com les diputacions, també podrà disposar d'un organigrama propi, fet segons les necessitats particulars i sense tenir cap tipus de tutela de rang superior.

La llei atorga a la presidència de cada consell el fet de poder nomenar un consell executiu, format pel president, vicepresident i com a mínim de tres conselleres executius de lliure designació.

Coexistirà aquest consell amb la comissió de govern, la pròpia dels antics consells i de les diputacions. La gran diferència és que els consellers executius podran no ser electes, i que cada àrea disposarà de directors insulars i secretaries tècniques, amb el mateix organigrama que un govern. Els consellers no electes, com els membres d'un govern, podran participar en el plenari, però sense vot.

El PP qüestiona l'existència de consellers executius no electes, ja que ho consideren inconstitucional.

Els consells, a partir d'ara, celebraran també, a l'estil dels Parlament, un debat de política general anual. En síntesi, aquesta reforma dóna molt més poder a cada consell, a la vegada que per la transferència de noves competències, rebran també molts més doblers per a confeccionar els seus pressupostos.

Tot plegat, com es veu, converteix les fins ara làngüides institucions insulars en òrgans de govern que tindran gran autonomia i creixent pressupostos.

Miquel Payeras